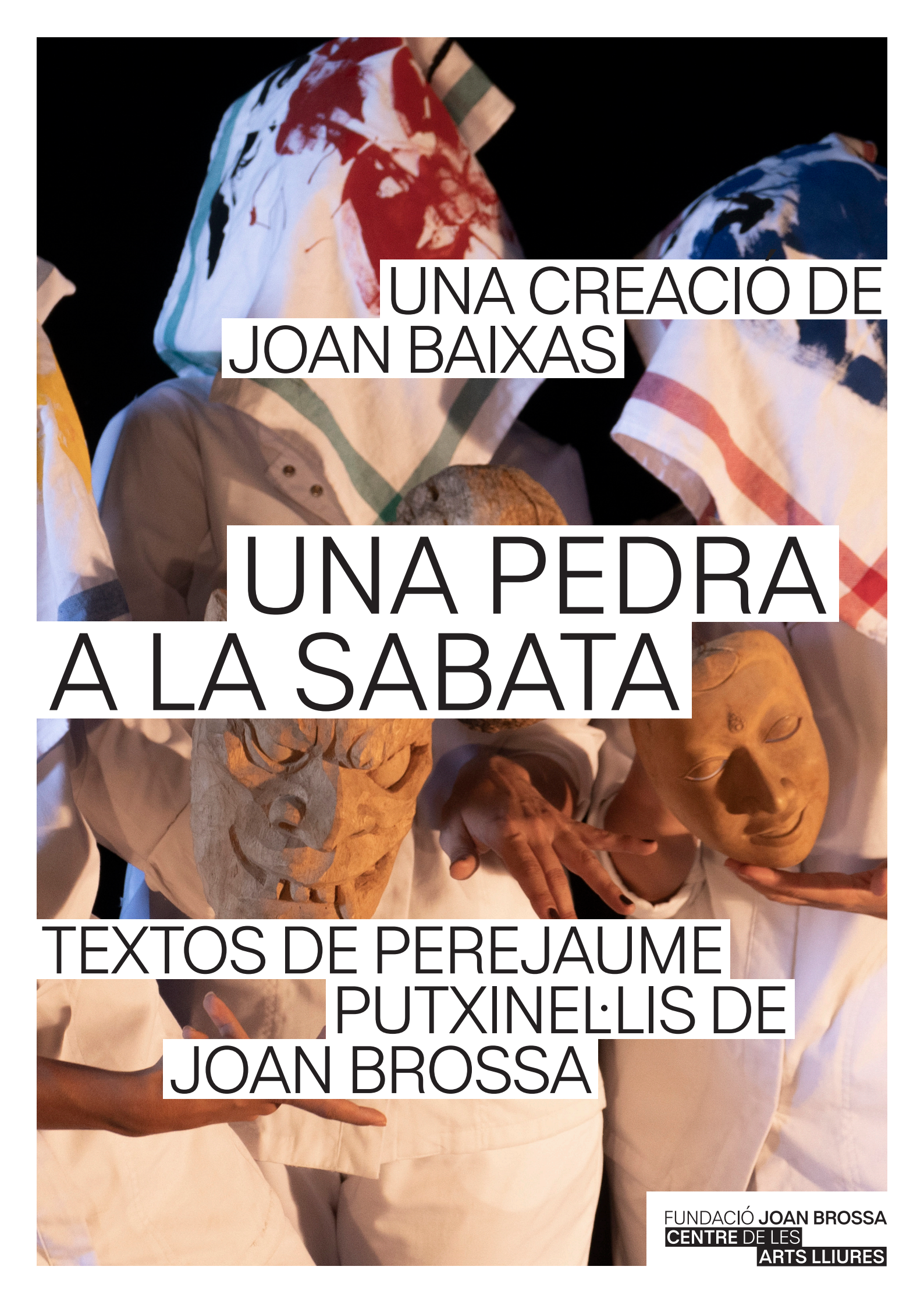

UNA CREACIÓ DE
JOAN BAIXAS

UNA PEDRA A LA SABATA

TEXTOS DE PEREJAUME
PUTXINELLIS DE
JOAN BROSSA

Una Pedra a la Sabata és una proposta de teatre visual de Joan Baixas, fundador de la companyia Teatre de La Claca, que furgant en les obres de Perejaume i Joan Brossa, proposa un espectacle de teatre visual amb paraules, imatges, titelles i suros de Montnegre.

Textos de Mareperlers i ovaladors de Perejaume i La barba de cordills de Joan Brossa són interpretats per tres actrius que animen objectes i titelles. La natura la fem i ens fa, l'arrelament al lloc concret ens escriu i ens inscriu, un diàleg que va de les expressions culturals populars a les avantguardes del segle vint.

I veia el Montnegre com una paraula negra i dreta, capaç de fer el que diu.
Perejaume

Una Pedra a la Sabata és el projecte guanyador de la primera convocatòria oberta de projectes escènics per a companyia resident del Centre de les Arts Lliures de la Fundació Joan Brossa.

FITXA ARTÍSTICA

Concepció i direcció: Joan Baixas

Textos: Perejaume (fragments de Mareperlers i ovaladors) i Joan Brossa (La barba de cordills o les olles a l'escut)

Intèrprets: Joana Vulart, Anna Capacés i Agnès Jabbour

Codirecció, material escènic i il·luminació: Marina Baixas

Escenografia: Joan Baixas

Vestuari: Antoni Miró

Espai sonor: Júlia Mata

Música: Portrait-Frederic Mompou de Jordi Sabatés i Impro-dansa nº 9 de Xavier Albertí

Gravació: Estudi Oido

Imatges: Estudi Nueveojos

Fotos: Mariona Omedes

Documentació: Associació La Claca-Teatre del Bosc

Assessorament: Glòria Rognoni

Coordinació de la producció: Marina Baixas

Producció: Fundació Joan Brossa – Centre de les Arts Lliures

EL PROJECTE

Proposem un espectacle poètic fet de textos, interpretació actoral, titelles, animació d'objectes, sons de la natura, projecció d'imatges fixes i en moviment; i un discret fregolisme. L'impuls d'aquest projecte neix de la lectura del llibre *Mareperlers i ovaladors*, que Perejaume va acabar el 2012 i de l'exposició que va fer sobre els mateixos materials al MNAC el 2014, *Maniobra de Perejaume*. *Mareperlers i ovaladors*, llibre format per textos i una extensa selecció d'imatges de diversos artistes catalans de totes les èpoques, és una obra arbòria que s'estén en moltes branques en totes direccions que surten d'un tronc sòlid i ben arrelat. En aquest projecte hem seleccionat una de les branques d'aquest arbre que exposarem més endavant. Amb la lectura i encís d'aquest llibre, de seguida ens va venir a la memòria la peça que Joan Brossa ens va oferir per a teatre de titelles: *La barba de cordills*. En aquest projecte ens proposem fer l'aposta d'ajuntar les dues peces en un sol espectacle perquè, en certs aspectes, totes dues obres remen en la mateixa direcció i s'enriqueixen mútuament; i aquest espectacle es proposa deixar-se portar per tots dos.

L'espectacle té dues parts ben diferents: La primera, *RITUAL DE LES PARAULES*, és una composició d'imatges projectades, paraules de Perejaume, coreografia dels actors i sons de la natura. La segona part, *LA BARBA DE CORDILLS*, és una peça de teatre de titelles de Joan Brossa representada amb ninots de fusta en un retaule projectat damunt d'una cortina de fum.

EL REREFONS DEL PROJECTE

I. Perejaume i l'art

Per causa de la creixent alarma climàtica mundial es va imposant arreu la visió de la natura com a subjecte hospitalari; esdevé allò que envolta la vida urbana i que requereix una atenció especial i urgent abans de convertir-se definitivament en cadàver, les despulles del qual cobriran de vergonya (i de problemes) els nostres descendents. Així, la natura es va allunyant de la “vida real”, que transcorre a les ciutats, on viu la immensa majoria dels habitants humans del planeta, transformant-se en un lloc extern, desconegut, no viscut, tan sols suportat, problemàtic. Aquesta visió que es va imposant arreu no es fonamenta solament en la qüestió climàtica; al darrere hi ha una visió que ve de més lluny, una mirada antropocèntrica i més concretament eurocèntrica; la mirada burgesa de la natura com a paisatge, objecte de contemplació, espai de gaudi turístic, d'expansió esportiva, de territori d'una certa puresa imaginària que cal conservar, que cal protegir i que per tant cal encerclar i posar-hi límits. Un espai que ha de suportar, com a mal suposadament indefugible, la urbanització salvatge, l'ocupació fabril i de la indústria agropecuària, que gaudeixen de prioritat pel desenvolupament econòmic. Com és ben sabut, tot això es concreta en la societat contemporània per mitjà de lleis, plans d'urbanisme, estratègies econòmiques, organitzacions no-governamentals, en definitiva en política.

Però aquesta visió és utilitarista, d'un pragmatisme immediat, curt. En el fons s'està intentant respondre a les preguntes “de què serveix la natura?”, “què n'hem de fer de la natura?” i aquests interrogants enterboleixen i escamotegen una altra manera de comportar-se amb la terra, un viure sense distincions entre territoris artístics o naturals, humans o tel·lúrics, minerals o vegetals. Arrodoniment de poesia, vida, art, temps passat i temps present, llavor i arrel, núvol i bardissa, urbanisme i pagesia.

L'obra de Perejaume s'entossudeix a descobrir una altra manera de mirar. La natura la fem i ens fa, l'arrelament a l'indret i al lloc concrets ens fa i el fem, ens escriu i ens inscriu i recull una pilota que rebotava des de Lull i de les més llunyanes expressions culturals populars, travessant les arts medievals del romànic i el gòtic, el barroc i les arts dels segles recents fins a les avantguardes del segle vint i que es projecta cap al futur del qual ell forma part. Perejaume no s'expressa amb un discurs acadèmic o narratiu, sinó amb el llenguatge poètic que li és propi, resultant així la seva exposició molt més suggerent, pertorbadora i rica de matisos. Paraules que inviten el lector-espectador a fer el seu propi camí, a conrear una mirada pròpia.

II. Joan Brossa i els titelles

Peixos ancestrals, els ninots no envelleixen mai.
J. Brossa

Els anys setanta, quan vam iniciar el Departament de Titelles a l'Institut del Teatre vam fer tots els possibles per a recuperar les restes del teatre català de putxine l'lis, que en la postguerra s'havia anat perdent. Amb la complicitat

Teatre i vam entrevistar els hereus de les famílies que havien practicat aquest art popular. Brossa, que assistia a tots els nostres espectacles, ens va acompanyar apassionat en aquesta recerca que enriquia la seva atenció cap a les arts escèniques populars que tant l'atreien: la màgia, el circ, el transformisme, el cabaret, el gran guinyol; i va escriure alguns textos relacionats amb el tema. Entre d'altres, un *Besamans als Putxine l'lis Claca* que Tàpies va acompanyar amb un dibuix i *La barba de cordills*, una peça teatral per a putxine l'lis, que ens va oferir per a fer-ne un espectacle el 1973.

La barba de cordills és del 1947, a l'inici de l'escriptura teatral de Brossa, que havia començat un parell d'anys abans i l'any anterior a Dau al set. Brossa tenia vint-i-vuit anys.

Malauradament, en aquell moment, 1973, no vam saber llegir *La barba de cordills*; no vam entendre que la proposta de Brossa anava més enllà d'un costumisme nostàlgic i més enllà, també, del que Xavier Fàbregues anomena "neo-surrealisme"; no vam entendre que Brossa proposava, amb l'embranchida d'una perxa, un salt agosarat i avantguardista cap al futur. La perxa era el teatre popular de putxine l'lis, el salt era el seu llenguatge sorprenent, l'objectiu una expansió de la percepció poètica.

Fàbregues diu: "...Brossa experimenta constantment."

"...recerca en les formes tradicionals amb tota llibertat."

"...desenvolupa una proposta: podem escollir entre un medi rural, arcàdic, encara, tal vegada, i el xuclador de la ciutat. La societat burgesa és concretada per Brossa en el mite de Babilònia, la ciutat que devora l'individu."

Ja passa, de vegades, que l'obra de Brossa reclama temps per a desvelar els seus generosos misteris; la seva aparent senzillesa convida a fer un acte d'humilitat atenta de qui el vulgui seguir. Posar la seva poesia, tan contemporània!, en boca d'uns putxine l'lis? No ho vam saber interpretar en aquell moment. Nosaltres fèiem espectacles que explicaven històries; com encabir un text fet d'imatges refulgents? No era l'abstracció, no; que d'aquest procediment en teníem exemples molt potents i l'havíem practicat manipulant textures i formes suggerides per Tàpies. Tampoc no era una poesia de símbols, d'enigmes. No sabíem on encaixar-ho. En aquells anys, nosaltres, joves artistes revolucionaris que volíem ser radicals i originals, no havíem descobert encara que radicalitat ve d'arrel i originalitat ve d'origen. Brossa assenyalava un camí del qual no en podíem interpretar el mapa. Ara sabem que era poesia i prou, poesia rasa; paraula poètica sense guarniments, amb una arrel popular viva. I *La barba de cordills* es va quedar en un calaix.

Quan vam llegir *Mareperlers i ovaladors* de seguida es va fer present *La barba de cordills*. Amb les paraules de Perejaume vam entendre el regal de Brossa. *La barba de cordills* es podria llegir com una síntesi para l'lela de les observacions de Perejaume. En aquesta peça es concentra el joc avantguardista amb l'arrel popular i amb la magnificència dels retaules barrocs, tan importants en la història de l'art català; en aquest cas un retaule civil, un castellet de putxine l'lis; com ho era la barraca de Didó, els teatres dels puppis sicilians o els de centre-Europa. Ara veiem que *La barba de cordills*, en certa manera, posa en escena algunes de les idees de Perejaume sense necessitat de ser explicades.

El que Perejaume exposa en paraules i imatges ben triades, Brossa ho posa en obra; l'un afegeix llenya al foc de l'altra. Creiem que és hora de recuperar aquell text i oferir-lo al públic actual; és vigent i potser ara pot esdevenir encara més sorprenent i poètic, certament és una raresa. I, en aquests temps de pantallismes omnipresents, pot ser una ironia molt interessant recordar els titelles populars en paraules de Brossa. Aquest és el motiu principal de maridar les dues peces en un espectacle en dues parts.

III. Per què un espectacle?

Aquest projecte pretén endinsar-se en l'obra de Perejaume esporgant una línia específica del seu discurs, la que s'ha exposat més amunt com a agrarietat enfront d'urbanisme, localisme enfront de cosmopolitisme, cultura enfront de mercat. I poesia, sempre. Certament aquest projecte no pretén substituir ni explicar l'obra de Perejaume que brolla tota sola sense necessitat d'ajuts externs. Però de la mateixa manera que la seva poesia es manifesta en paraula escrita, objectes, escultures, fotografies, vídeos i exposicions, l'escena pot reblar el clau aportant a aquest àpat els elements que li són propis i únics:

l'atenció conjunta dels espectadors
la paraula dita
el silenci
la foscor i la llum
el moviment i l'animació
la confrontació i enriquiment dels diferents llenguatges
i també la sorpresa i l'humor.

Elements que són propis també de l'obra de Brossa en el seu constant apropament a la màgia i les arts populars i a la seva pràctica d'avantguarda. Ens proposem agermanar l'obra de Perejaume i de Joan Brossa en un espectacle de màgia i de titelles. L'espectacle té dues parts, sense entreacte, la primera és Perejaume, la segona és Brossa. No es barregen; cada poeta és tractat amb el respecte que es mereix. Però les idees que hi ha al darrere es complementen, es fertilitzen l'una amb l'altra, juguen en el mateix terreny, encara que ho fan en dues textures ben diferents.

IV. I perquè en un retaule?

Els retaules barrocs ocupen un lloc important en l'art popular i religiós de Catalunya; n'hi havia molts arreu del país, gairebé a totes les esglésies, fins que malauradament molts d'ells van ser cremats abans i durant la guerra civil, però se'n conserven molts al Rosselló. El retaule, presidint les cerimònies religioses, concentrava la mirada dels feligresos en un mar d'imatges religioses i civils, mitològiques i quotidianes, naturals i imaginàries, tot això magnificat per la sumptuositat dels daurats i l'exquisidesa de la fusta esculpida.

El retaule era la peça artística que el poble tenia al davant de forma permanent i repetida durant anys i anys.

En aquest espectacle el retaule es converteix en un castellet de titelles (d'alguna manera, els retaules religiosos també ho són, fins i tot n'hi havia que tenien figures en moviment). Recordem que, en castellà, el mot "retablo" designa precisament la barraca on es representen les funcions de teatre de titelles (Retablo de las maravillas de Cervantes, Retablillo de don Cristobal de García Lorca).

La imatge virtual del retaule que es fa servir a l'espectacle és de l'església del poble de Baixàs, al Rosselló; on encara en queden una bona colla perquè no van ser cremats. El de Baixàs és el més gran de les terres catalanes i un dels més bells.

CURRÍCULUMS

JOAN BAIXAS

Neix a Barcelona (1946) en una família de pintors i viatgers. A dotze anys fa de lector a l'internat on estudia. Amb una quinzena d'artistes joves crea l'Equip d'Expressió Claca. El seu treball creix en l'entorn hostil de la dictadura franquista i se suma al moviment de resistència cultural i democràtica. El 1965 funda la companyia El Vaixell Blanc, on dirigeix i interpreta espectacles de poesia (Bertolt Brecht, Federico García Lorca, poesia xinesa, Joan Salvat-Papasseit, James Baldwin, Josep Carner). El 1967 coneix Teresa Calafell que procedeix d'una família anarquista, estudia art a l'Escola Massana, participa en el grup de mims Rodamón i balla. Teresa s'uneix a l'Equip d'Expressió Claca.

Fascinat per l'antropologia, Baixas descobreix les màscares, els titelles i altres formes tradicionals del teatre de la imatge i fa diversos viatges per interessar-se per algunes de les tradicions de màscares i titelles encara vives (Sicília, Indonèsia, Brasil) i per conèixer-ne els mestres contemporanis (Yves Joly, Peter Schumann, Jerzy Grotowski, Michael Meschke, Jim Henson, Julian Beck). 1969, co llaboració amb Albert Vidal en l'espectacle *Màscares i moviment*. Teatre Romea.

Teatre de La Claca:

Teresa i Joan decideixen dedicar-se professionalment al teatre de titelles, on poden desenvolupar les habilitats respectives, fusionant modelatge, pintura, escriptura, interpretació, veu, disseny d'espai i objectes. Dissolen l'Equip d'Expressió i funden la companyia Putxinellis Claca, que, anys més tard, el 1975, es converteix en Teatre de La Claca i on creen i interpreten nombrosos espectacles visuals amb titelles, objectes i imatges per a públic familiar i adult: *A tot arreu se'n fan de bolets quan plou*, de X. Romeu (adaptació d'El cercle de guix caucasià de B. Brecht); *Breu record de Tirant el Blanc*, de M. Aurèlia Capmany, *Les aventures d'Hèrcules a l'Atlàntida*, amb textos de Jacint Verdaguer i gran nombre de rondalles catalanes, valencianes i mallorquines. Després de deu anys de teatre itinerant actuant per a tots els públics, la companyia es concentra en espectacles de teatre visual en col·laboració amb pintors: *The passing bird* (Ocell de pas), homenatge a Saul Steinberg; Pepe Niebla, *Saludos*; Joan-Pere Viladecans, *La caixa de sorpreses*, homenatge a Georges Méliès, estrenat al saló del Tinell; Joan Miró, *Mori el Merma*; Antonio Saura, *L'espasa blava-Peixos abismals 1*, estrenat al Centre Dramàtic de la Generalitat; Antoni Tàpies, *Joan de l'Os-Peixos abismals 2*, estrenat a Riverside Studios, Londres, o Roberto Matta, *El Quid de Don Qui - Laberint*, estrenat al Centre Pompidou de París. Convidats en més de seixanta festivals, Teatre de La Claca viatja arreu del món.

El Merma:

El 1975 Baixas proposa a Joan Miró compartir un espectacle de titelles per celebrar la fi de la dictadura. Inspirant-se en els nombrosos dibuixos que el pintor havia realitzat al llarg de la seva vida sobre el personatge d'Ubu, d'Alfred Jarry, La Claca dissenya i fabrica sis grans personatges portats pels actors des del seu interior i nombroses màscares, telons i objectes escènics. Joan Miró els pinta a l'estudi de La Claca a Sant Esteve de Palautordera. Un primer espectacle, amb el títol de *Mori el Merma*, es presenta al Teatre Principal de Palma de Mallorca i s'estrena al Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Després viatja arreu del món durant quatre anys: Centre Pompidou, Riverside Studios, Sydney

Mallorca i s'estrena al Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Després viatja arreu del món durant quatre anys: Centre Pompidou, Riverside Studios, Sydney Opera House, Lincoln Center, Hong Kong Arts Festival, Teatro di Porta Romana i a Bèlgica, Suècia i Itàlia. A més de l'espectacle, els personatges participen en improvisacions, actes institucionals, programes de televisió i festes de carrer. El 1988, després d'uns quants anys de silenci, el Merma reapareix a Nova York, en la peça *Merma rides again!* i l'any 2006, a la Tate Modern de Londres, s'inicia *Merma never dies!*, nova entrega motivada pel cinisme dels ubús que van mentir al món per decretar la guerra d'Iraq; i torna a viatjar arreu.

Amanita Circus:

L'any 1984, amb la col·laboració de l'arquitecte Marià Pedrol, dissenya i construeix la carpa Amanita Circus, teatre mòbil proveït d'escenari, habitatge, bar, taller i cabina tècnica, on es concentra el treball de la companyia durant quatre anys. Es programen setmanes completes d'activitats diverses adaptades a les poblacions on s'installen: espectacles, balls, concerts, tallers, conferències, projeccions, exposicions, cabarets, concursos i diversos esdeveniments gastronòmics. Amanita Circus du a terme estades en molt diverses poblacions de Catalunya, Madrid, Granada, el País Basc, Lisboa, París i altres poblacions franceses. Els hiverns recala a la seu de la companyia a Sant Esteve de Palautordera, on serveix per a programació d'espectacles, bar de copes els caps de setmana i espai de treball de la companyia la resta del temps. A la carpa es crea l'espectacle *El Quid de Don Qui*, de Roberto-Sebastián Matta i música de Ramuntxo Matta que s'estrena al Centre Pompidou de París. A l'obra es creuen línies narratives del mite del laberint amb aventures del Quixot i referències a Moby Dick. Una bona part de l'espectacle es realitza a l'interior d'un laberint de teles que ocupa tot l'espai, amb el públic en moviment. Els actors executen la seva actuació en l'espai aeri del centre de la carpa. El 1989 la companyia, cansada i endeutada, s'ha de dissoldre. Baixas se centra en la seva obra personal pictòrica, literària i teatral.

Obra personal:

El 1987 dirigeix *Escena del teniente coronel de la Guardia Civil*, una peça de l'espectacle 5 Lorcas 5 al Centro Dramático Nacional - Teatro María Guerrero de Madrid, amb Lluís Pasqual, José Luis Castro, Lindsay Kemp, José Luis Alonso i Gerardo Vera. 1991, crea la Fundació Zero i fa el projecte *El jardí dels imaginaris del món* a petició de l'Ajuntament de Barcelona per a transformar el Tibidabo; amb la co·laboració de Lali Bosch i Xavier Albertí. El 1992, al desert de South-Austràlia dirigeix un espectacle amb les comunitats aborígens Adnyamanthna i Neepabuna per al Naidoc Week. A la tornada crea l'espectacle *Arbre tremolant*, amb música de Joan Albert Amargós. Direcció artística i interpretació dels quatre vídeos de *No solo de rumba vive el hombre* d'Albert Pla. 1993, de diverses experiències a la Biblioteca de Sarajevo durant la guerra, al Festival Kikart de Puixkin, Sant Petersburg i al Festival de Tàrrega, neix *Terra prenyada*, amb música de Paca Rodrigo, que gira pel circuit internacional durant vint anys. 1999 estrena *La música pintada*, espectacle de pintura i música en directe per a la Fundació la Caixa, itinerant per Espanya, França, Turquia i Anglaterra. 1998 dirigeix *El paseo de Buster Keaton* de Garcia Lorca amb Jordi Sabatés al

Festival Grec i al Teatro de la Abadia de Madrid. 2000 dirigeix *Adios siglo XX*, Antonio al Teatre Lliure de Gràcia. Amb Jorge Wagensberg fan l'espectacle *El Teatre de les Formes* al Museu de la Ciència de Barcelona i a Madrid, Mallorca i València. 2001 direcció actoral de l'espectacle automatitzat de robots *Colors*, de X. Mariscal insta l'lat a Castellaneta Marina, Calàbria. 2002 Dopamina suite s'estrena a ICA (Institut of Contemporary Arts), London Mime Festival. El 2008 *Brindis for Zoé*, sèrie d'improvisacions amb el compositor Agustí Fernández, en el programa Radicals Lliures del Teatre Lliure de Barcelona i a Granada i Màlaga. 2009 estrena *Zoé, innocència criminal* amb actuacions per Espanya i Europa. Entre el 1997 i el 2014, presenta la performance *Mapamundi*, un cicle d'accions col·lectives al voltant de la pintura (Umbracle de Barcelona, Nova Delhi, Sant Petersburg, Bielsko-Biala, Macba-CCCB, Milano, Olot, Madrid, Tolosa). 2015, insta l'ació *Mangiarsi l'anima* a la seu del Instituto Cervantes de Milano. Estrena *Oh la la! la marionnette* al Centre d'Art Santa Mònica i el fa a diverses localitats de França i Espanya. 2016, *La nave de los locos*, insta l'ació i exposició d'escultures a TOPIC de Tolosa i a Charleville-Mezières, França i a Caixaforum de Barcelona. Crea *Daurrodó*, espectacle visual amb Cildo Meireles, al TNC i el Festival Grec de Barcelona. L'espectacle està format per cinc peces de formats diferents: una instal·lació, una escultura col·lectiva, una desfilada, la narració d'un text de Guimarães Rosa i una escultura col·lectiva amb el públic. 2017, *The Maids*, co llaboració amb els artistes iranians Hesam Rahmian i Rokni i Ramin Erizadé (Macba Award 2016 of the Nefkens Foundation), presentat al Macba, en co llaboració amb la galeria Isabelle van den Eyden de Dubai. Creació i direcció de l'espectacle *Diablo!* Amb textos de Fernando Pessoa al Teatr Animacij de Poznan, Polònia. 2018, en ocasió dels cinquanta anys del Teatre de la Claca es realitza l'exposició *L'enemic viu al sofà* a Caixaforum de Barcelona i l'Institut del Teatre edita el llibre *Desordre general*, amb textos extrets dels diaris de viatge de Baixas. Les dues obres són comissariades per Glòria Rognoni i Marina Baixas. Dirigeix *Zraniony Jelen (Ciervo vulnerado)* sobre *Poeta en Nueva York* de García Lorca a Teatr Lalek Aktori a Opole, Polònia. Presentació de *Paradox Parade* a la Biala de l'Havana, al Taller Chullima, patrocinat per l'Institut Ramon Llull. 2019, exposició *Enciclopèdia Universal de les Formigues*, sèrie de cent minilibres al local de l'Associació Teatre del Bosc, a Montnegre. Co llaboracions: Ha participat en la creació d'espectacles amb artistes i companyies com: Els Joglars, Iago Pericot, Albert Pla, Marcellí Antúnez, Xavier Mariscal, Cesc Gelabert, Àngels Margarit, Circus Oz, Stalker Stilt Company, Indefinite Articles, Taun-taun, Los Los, Clara Segura, Toni Jodar, Tomàs Aragall, Roger Bernat, Quim Tarrida. Ha fet d'actor a les pel·lícules de Frederic Amat *Viaje a la Luna* de García Lorca; *Memorias de tortuga* de Juan Goytisolo i a la performance *Homenatge del FAD* a Joan Miró i J.V. Foix; i a l'espectacle *El dia dels morts* de Narcís Comadira, dirigit per Xavier Albertí al Mercat de les Flors. Exposicions personals o col·lectives de pintura en diferents localitats d'Espanya, al Centre Georges Pompidou de París, a Palo Alto de Barcelona, a The Gallery de Londres i a Artopia de Nova York. Ha participat en diverses experiències a la televisió, la publicitat i la moda (direcció escènica de desfilades de moda d'Antoni Miró). Ha dirigit festes multitudinàries a Madrid, Saragossa, Mallorca, Donosti i Suïssa. Ha publicat articles, llibres i discos. Premi d'Honor Sebastià Gasch del FAD (2017). Premi al millor treball d'imatge al Festival de Bilesko-Biala, Polònia; i a la seva

trajectòria a Arrivano dal Mare de Longiano, Italia, a la Fira de Titelles de Lleida i a Topic de Tolosa, País Basc. Els arxius de Joan Baixas són al MAE (Museu de les Arts Escèniques).

GLÒRIA ROGNONI

Dramaturga i directora teatral.

De 1968 a 1974 va ser actriu a la companyia Joglars. Ha estat ajudant de direcció amb Joan Baixas als espectacles *Mori el Merma* i *Daurrodó*; i d'Albert Boadella de 1979 a 1987 amb els Joglars. Va dirigir disset espectacles amb la Companyia Femarec, de teatre social. Aquest col·lectiu, format per persones amb diferents discapacitats, era un projecte d'integració social i cultural per a persones en risc d'exclusió i van portar els seus espectacles a Portugal, Espanya, Anglaterra i Itàlia. Va col·laborar amb Teresa Calafell en els espectacles *La Guinda*, *Deliri* i *Un dia una vida* i en la inauguració oficial dels Jocs Paralímpics de Barcelona. Ha rebut els següents premis: Menció d'Honor dels Premis Ciutat de Barcelona (2004), Butaca Honorífica (2015), Ciutat de Sant Cugat (2007), Arlequí de la Federació de Teatre Amateur (2009) i el Butaca Honorífica-Anna Lizaran (2015).

MARINA BAIXAS

Barcelona 1994. Formada en Tècniques Escultòriques a l'Escola Massana i en Belles Arts a La Universitat de Barcelona, en tècniques de la imatge en cursos online i en dansa en diversos centres. Des dels setze anys acompanya Joan Baixas en les seves creacions i gires arreu del món (Europa, Austràlia, Estats Units, Amèrica del Sud), treballant en els espectacles: *Terra Prenyada* (2009-2011), *Música pintada* (2012), *Daurrodó* (TNC 2016), *Oh la la! La marionnette!* (Arts-Santa Mònica 2015), *Paradox Parade* (Bienal de l'Havana 2019). 2018 Comissària de l'exposició *L'enemic viu al sofà a Caixaforum de Barcelona*. Curadora del llibre *Desordre general* de l'Institut del Teatre de Barcelona. Actriu i titellaire a l'espectacle *Baboia* a Caixaforum Barcelona. 2021 Disseny i construcció de *La caixa* del Teatre Lliure. Creació i interpretació de l'espectacle *Fulla Blanca* per a l'IF festival i Festival Temporada Alta. Creació i interpretació de l'espectacle infantil *Impossible?*, per al Teatre Lliure.

TONI MIRÓ

Nascut el 1947, és un dissenyador de moda català. Fill de sastre, a vint anys va obrir la seva primera botiga, Groc, a Barcelona on comercialitzava els seus propis dissenys. L'interiorisme d'aquesta botiga va anar a càrrec de Xavier Regàs i Pagès. L'any 1976 va crear la seva pròpia marca "Antonio Miró", per a home i dona. Entre el 1977 i el 1982 inicia l'activitat exportadora i participa en els certàmens de moda internacionals més prestigiosos. A la dècada dels noranta comença a dissenyar tota mena de complements així com elements d'escriptura. Miró ha realitzat desfilades per tot el món, ha creat vestuaris d'empreses i institucions (Mossos d'Esquadra) encàrrecs especials (Jocs Olímpics de Barcelona, teló del Liceu, hotels i altres establiments) i ha treballat en vestuaris per obres de teatre i pel·lícules. El 1995 dissenya una línia de mobles que és comercialitzada per BD Ediciones de Diseño. Ha dissenyat el vestuari de tres espectacles de Joan Baixas. El 1987 rep el premi Cristóbal Balenciaga al millor dissenyador de roba espanyol.

ESTUDI NUEVEOJOS Estudi d'art digital format per Mariona Omedes i Carles Mora, dedicat a la comunicació audiovisual amb un interès particular pel món de la cultura des d'una perspectiva d'autor. Des de 2008 donen servei a productores, agències, institucions públiques. Alguns dels seus treballs s'han pogut veure a la Cité de la Architecture et du Patrimoine (París), al pavelló de Catalunya a l'Exposició Universal de Shanghai el 2010, i a la façana de la Casa Batlló (2012), on van realitzar un dels mappings més recordats. Han col·laborat amb Teatre del Liceu, Palau de la Música Catalana, CCCB, TVE, Canal + i amb artistes com Bigas Luna, José Luis Guerín, Frederic Amat, Manuel Hueriga, Mariscal o El Tricicle i amb Joan Baixas en tres ocasions. Tenen el El Premi Nacional de Cultura de Catalunya (2011) atorgat pel CoNCA, en la categoria d'audiovisual; i el Barcelona Visual Sound, el Festival Cl'hips o el FIC-CAT.

JÚLIA MATA Barcelona 1989. Graduada en disseny, formada en Arts Aplicades a l'Escultura a l'Escola Massana i actualment formant-se en estudis musicals al Taller de Músics de Barcelona. Creadora d'espais musicals i escultòrics, espais escenogràfics i aparadors comercials. 2021, creació i interpretació de l'espectacle *Fulla Blanca* per a l'IF Festival i Festival Temporada Alta. Creació i interpretació de l'espectacle infantil *Impossible?*, per al Teatre Lliure.

ÀLEX ALONSO Escultor format a Arts i Oficis. Des dels anys setanta, en el seu taller Jaleo Volumes ha fet escenografies, carrosses, escultures gegants, aparadors comercials, muntatge d'estands en fires i exposicions. Ha col·laborat amb Joan Baixas en tres espectacles.

BITÓ PRODUCCIONS Més de vint-i-cinc anys als escenaris. Som una empresa amb més de 25 treballadors dedicada a programar, produir, gestionar i distribuir tota mena de projectes culturals. Som de Salt i Girona, però la nostra visió és global. Des de 1991 portem el teatre als escenaris d'arreu i ens encarreguem de totes les tasques relacionades amb l'escena amb professionalitat i rigor. Temporada Alta és la nostra porta cap a la internacionalització i la nostra implicació amb la contemporaneïtat i les nostres produccions un compromís amb el públic i el sector artístic.